

meget talrige Menigheder imøde i Kjøbenhavn, Titjød osv. ved at lade blive staaende, hvad der staaar i Loven, men foreslaa at gjøre en Undtagelse med Hensyn til saadanne talrige Menigheder. Kan han saa faae Ministeren til at slutte sig dertil, skulde jeg heller ikke i det Mindste efter hvad jeg ser i dette Dieblif, have Noget derimod. Hvad der for Udvalget har været bestemmende i dette Forhold, er den Tanke, der ligger i „Fler-tallet“. Vi have i § 3 givet Mindretallet den Ret, som vi mene tilkommer det pverfor dets Kirkebygning, idet et saadant Mindretal skal have Præstens Samtykke, men naar det uden et saadant vil høre en anden Præst, til hvem det ikke staaar i noget Menighedsforhold, skal det ingen Ret have, med mindre Biskoppen eller Ministeren finder, at de særegne Forhold tillade det. Men et Fler-tal have vi ment der burde tillægges en større Ret. Ganske vist kan det være en enkelt Stemme, som kan gjøre Udslaget, men det er altid saa, at Fler-tallet som saadant maa have en større Ret ved slige Afgjørelser end Mindretallet. Det er i og for sig et uregelmæssigt Forhold, at Menighedsmedlemmer ønske at høre en anden Præst mod dets egen Præsts Vnske prædike for sig, og Antallet bør da i Reglen heller ikke være mindre end et Fler-tal. Her er jo dog, hvad vi vel maa lægge Mærke til, et helt andet Forhold end det i § 5; thi her vil det i Almindelighed være Medlemmer af Præstens Menighed, men i § 5 er det vel ogsaa Medlemmer af Sognemenigheden, men saadanne som have løst Baandet til Sognepræsten og sluttet sig til en anden Præst, til hvem de ere traadte i samme Menighedsforhold som det, hvort de, der omhandles i § 3, i Almindelighed ville staa til Sognets egen Præst. Vi have altsaa ment, at disse tre Paragrafer have den bestemte Forbindelse, at § 3 siger, hvad der skal indrømmes et Mindretal, § 4, hvad der skal indrømmes et Fler-tal, og endelig § 5 giver en Bestemmelse om, hvad der skal indrømmes dem, der ikke blot ere Medlemmer af en Sognemenighed, men have sluttet sig til en anden Præst end Sognets, altsaa danne Menighed sammen med denne anden Præst. Naar de først ere traadte i det

Forhold, at de høre til en anden Præsts Menighed, saa kunne de have en større Ret i denne Henseende, end saa længe de vedblive at høre til Sognepræstens Menighed og dog i et saa vigtigt Forhold ville stille sig fra ham. Det Sidste er en Nødstilstand, som vi vilde ønske ikke maatte findes ret ofte, men som det ikke kan negtes nu findes paa flere Steder. Nr. 9 og det dermed i Forbindelse staaende Nr. 11 gaa jo ud paa en Bestemmelse om, at man igjen kan berøve Menighedsmedlemmerne den Ret, som de have faaet ved denne Lov, saafremt den givne Tilladelse misbruges, navnlig ifølge Nr. 11 til at udbrede Uvillie og Brede mod Anderledestenkende. Det ærede Medlem for Kirteminde (Høyer Møller) har allerede udviklet, hvorledes netop en saadan Bestemmelse i Loven meget let kan fremkalde, hvad den vil forebygge, idet den netop kan være en Opfordring for Menighedsmedlemmerne, der ere misfornøiede med et saadant Forhold, til at undersøge, om der ikke kunde findes en eller anden Grund, hvorpaa de kunde fremkomme med Klage, og at der netop ved en saadan indirekte Opfordring kan fremkomme et meget uhyggeligt Spioneri og Angiveri, der kan gjøre meget mere Skade, end Udeladelsen af Bestemmelsen kan gjøre. Dernæst er det ogsaa det, at indvende derimod, at det dog i Grunden er Uret at straffe Menigheden for det, den ikke gjør, men som kun Præsten gjør, thi det, her er Tale om, er jo ikke, hvad Menigheden gjør omkring i Sognet i deres private Guse, det kan man ikke ramme ved disse Bestemmelser, men det, man her rammer, er jo kun Præstens Misbrug af den Ret, han faar til at bruge Kirken, til at vække Uvillie, thi den Ret, Menighedsmedlemmerne faae til at bruge Kirken, er jo kun en Ret til at høre Præsten; kun han har Ret til at tale i Kirken. Altsaa, naar en Præst, som Kirken aabnes for, gennem sin Tale i den udbreder Uvillie og Brede, saa skulde Menigheden straffes, ved at den ikke en anden Gang maatte faae Kirken aabnet, selv om det var for en anden Præst (Afbrydelse). Den kan jo ikke vide i Forveien, hvorledes Præsten vil stille sig, men maa antage, at en af Kirkens Embædsmand vil vide at tale sammeligt. Det Retfærdige er jo dog alene, at